

организације обављају послове покрајинске управе) и Покрајински заштитник грађана – омбудсман.

Избор и престанак мандата посланика Скупштине Аутономне покрајине Војводине уређени су Покрајинском скупштинском одлуком о избору посланика у Скупштину Аутономне покрајине Војводине.

Надзор над радом органа аутономне покрајине. Надзор над радом органа аутономне покрајине заснива се на уставном начелу по којем право грађана на покрајинску аутономију (и локалну самоуправу) подлеже само надзору уставности и законитости. Полазећи од тог уставног начела, Устав предвиђа да Влада може пред Уставним судом покренути поступак за оцену уставности или законитости одлуке аутономне покрајине, пре њеног ступања на снагу. У том случају, Уставни суд може, до доношења своје одлуке, одложити ступање на снагу оспорене одлуке аутономне покрајине.

Заштита покрајинске аутономије. Устав предвиђа и механизме заштите покрајинске аутономије. Орган одређен статутом аутономне покрајине има право жалбе Уставном суду ако се појединачним актом или радњом државног органа или органа јединице локалне самоуправе онемогућава вршење надлежности аутономне покрајине. Орган одређен статутом аутономне покрајине може покренути поступак за оцену уставности или законитости закона и другог општег акта Републике Србије или општег акта јединице локалне самоуправе којим се повређује право на покрајинску аутономију.

3. Локална самоуправа.

Појам и уставни положај. По Закону о локалној самоуправи, локална самоуправа је право грађана да непосредно и преко слободно изабраних представника управљају јавним пословима од непосредног, заједничког и општег интереса за локално становништво, као и право и обавеза органа локалне самоуправе да, у складу са законом, планирају, уређују и управљају јавним пословима који су у њиховој надлежности и од интереса за локално становништво.

Европска повеља о локалној самоуправи, најпознатији међународноправни акт о локалној самоуправи, слично дефинише локалну самоуправу, тако што предвиђа да локална самоуправа означава право и способност локалних власти да, у оквиру законских ограничења, уређују послове и управљају битним делом јавних послова под својом одговорношћу и у интересу локалног становништва. Европска повеља о локалној самоуправи усвојена је 1985. године у Стразбуру, од стране држава чланица Савета Европе. Доношењем Закона о потврђивању Европске повеље о локалној самоуправи, 2007. године, овај значајни документ Савета Европе постао је саставни део правног поретка Републике Србије. Народна скупштина Републике Србије донела је 2018. године и Закон о потврђивању Додатног протокола Европској повељи о локалној самоуправи о праву да се учествује у пословима локалних власти.

У Републици Србији локална самоуправа је једностепена, с тим што су за градове и град Београд (главни град Републике Србије) предвиђена посебна решења, којима се ублажава монотипност општине као основног облика јединице локалне самоуправе.

По Уставу, јединице локалне самоуправе су општине, градови и град Београд, а територија и седиште јединице локалне самоуправе одређују се законом. Територија и седиште општина, градова и града Београда одређени су Законом о територијалној организацији Републике Србије. По том закону, а и по Закону о локалној самоуправи, територију јединице локалне самоуправе чини подручје једног или више насељених места, односно катастарских општина које улазе у њен састав.

Устав предвиђа да оснивању, укидању и промени територије јединице локалне самоуправе претходи референдум на територији те јединице локалне самоуправе, а Закон о локалној самоуправи прецизира да је у питању саветодавни референдум.

Послови јединице локалне самоуправе финансирају се из изворних прихода јединице локалне самоуправе, буџета Републике Србије, у складу са законом, и буџета аутономне покрајине,